

ISSN 2457-8428
ISSN-L 2457-8428

REVISTA EDUCATIA AZI

[Despre Revista](#)[Colegiul Redactional](#)[Arhiva Revistei](#)[Numarul Curent](#)[Anul VI](#)[Apel articole](#)[Indexari](#)[Volum Colectiv 2019](#)[Editura Educatia Azi](#)

Luminița Lupu

e-mail: luminitamusca@yahoo.com

C.N., AL.I.Cuza” Galați

DIMENSIUNEA POSTMODERNĂ A NEVOII DE POVESTE

Rezumat: Povestirea este o activitate foarte veche în comunitățile umane, atât din punct de vedere educațional, cât și psihologic. În ultimele decenii, povestirea a fost utilizată în vânzări, branding și management, și tot mai des în educația nonformală, dar și formală. Cele trei componente ale povestirii sunt: povestea, povestitorul și publicul.

Cuvinte-cheie: storytelling, educație, terapeutic, management, lectură;

Motto: "Realitatea este uneori prea complexă. Poveștile dau formă acestei realități" (Jean-Luc Godard).

Ca un paradox al postmodernității, se pare că, cu cât ne raportăm tot mai mult la dimensiunea existențială consumeristă, tehnologizată, standardizată, cu atât nevoia de poveste a omului modern e mai pregnantă.

Storytellingul sau arta povestirii este o metodă care are ca punct central povestea-un traseu narativ în care personajul central urmează un șir de etape prestabilite. Cei trei piloni ai storytellingului sunt: POVEȘTEA, POVESTITORUL ȘI PUBLICUL. Dialogul dintre aceste trei elemente face ca metoda să fie folosită atât în scop educațional, cât și terapeutic.

Oamenii spun povești încă din timpuri imemorabile. Tranziția noastră de la primat la oameni a început să implice limbajul ca modalitate de comunicare între indivizi. Astfel, înainte să fi vorbit prin cuvinte, ființele umane imitau păsări sau alte viețuitoare. Dar oare despre ce vorbeau primii oameni? Cu siguranță despre lucruri practice, aspect funcțional: cum să-și procure hrană, cum să utilizeze unelte rudimentare sau cum să le fabrice ori, efectiv cum să-și apere viața de posibilele pericole. Iată, am folosit astfel povești pentru a ne învăța unii pe alții cum să trăim. Iar acolo unde am împărtășit aceste povești s-au format comunități. Astfel, actul povestirii a fost și rămâne o modalitate prin care se înregistrează și se transmite cultura, pentru că o cultură se bazează pe comunicare, pentru a face trecerea de la o generație la alta. De-a lungul timpului, această formă primitivă de storytelling a evoluat până la o formă de istorisire mai introspectivă și încărcată de semnificații.

Metoda storytelling, utilizată tot mai des astăzi atât în discursul public, cât și în didactică, se pare că și-a dovedit eficiența cu câteva decenii în urmă în domeniul vânzării, în management și branding. Există comunități de storytelling, tehnici de public speaking etc. Este cert faptul că poveștile bine spuse ne ajută să-i influențăm pe ceilalți și cultura organizațională din care facem parte.

În lucrarea "Powered by storytelling" scrisă de regizorul de film documentar Murray Nossel, este expusă Metoda Narativă, care presupune trei etape:

1. Extragerea – generarea ideilor de povești
2. Construirea – aranjarea elementelor poveștii într-o structură narativă clasică
3. Prezentarea – relatarea poveștii în fața unui public

În această metodă, ascultarea este la fel de importantă ca povestea în sine sau actul povestirii, poate chiar mai importantă.

Procesul implică, de asemenea, trei momente: pregătirea publicului pentru poveste, povestea în sine și ieșirea din poveste. Avantajele utilizării metodei sunt numeroase: cei implicați în proces își dezvoltă abilități de ascultare activă și capacitatea de concentrare, puterea de observație, capacitatea de acceptare și receptivitatea la situații noi și, în același timp, reflectarea asupra propriilor experiențe și rezolvarea problemelor. De aceea, dincolo de rolul didactic, storytellingul are și un rol terapeutic, fiind folosit cu succes în psihologie. Mai întâi, vorbitorul își extrage amintirile și experiențele personale pentru a genera idei de povești ce răspund nevoilor personale. Apoi creează și modelează aceste elemente în structura clasică de poveste, care creează o adevărată conexiune cu publicul/elevii. La final, își prezintă povestea în fața publicului folosind tehnici simple de captare a atenției și menținere a interesului. Un element fundamental al acestei metode este accentul pe ascultare: atât abilitatea de a te auzi singur, cât și feedbackul oferit de ascultători, deoarece ascultarea acestora va influența modul în care povestești.

Este evident că un bun povestitor, (numit speaker în storytelling) are nevoie, pe lângă un plan al intervenției sale, de carismă și să stăpânească foarte bine resorturile limbii, respectiv, să aibă un vocabular variat și flexibil. În practica didactică, la orele de limbă și literatura română, se știe că unul dintre obiectivele permanente este îmbogățirea vocabularului elevilor, iar aceasta se realizează în principal prin încurajarea lecturii.

Iată câteva idei de stimulare a lecturii, care funcționează foarte bine la clasele gimnaziale:

1. **Vânătoarea de comori**- Aceași carte se dă mai multor copii/grupe și câștigă cel care identifică cel mai repede pagina la care are loc o anumită întâmplare/ apare un personaj etc.
2. **Cititorii de mâine**- Copiii scriu și ilustrează povești ce vor fi făcute cadou mamei de copii mici, împreună cu o scrisoare în care le este explicată importanța lecturii.

4. **Unde în lume?**- Copiii primesc o hartă a lumii, pe care trebuie să coloreze, după fiecare lectură, locul unde s-a născut scriitorul/ unde a avut loc întâmplarea etc.
5. **Două personaje se întâlnesc**- Doi elevi aleg un personaj preferat dintr-o carte, apoi scriu o poveste cu întâmplările prin care trec acestea. Se poate face și o scenetă în fața clasei, plecând de la această poveste.
6. **Un timeline al lecturilor**- Pe o axă a timpului, copiii notează o carte care i-a marcat la un anumit moment al vieții. Acest lucru îi face și pe colegi curioși în legătură cu anumite lecturi pe care nu le-au parcurs până în acel moment, iar pe elev, să-și conștientizeze propria evoluție.
7. **Cărțile deschid uși**- Ușa clasei va fi decorată conform copertei unei cărți alese de copii, iar copiii vor încerca, în clasă, să redea cât mai mult din atmosfera acelei cărți.
8. **Cărți vivante**-Se vor organiza întâlniri în spații nonformale(de exemplu ,în cadrul cercurilor de lectură) în care elevii vor împărtăși ,prin metoda storytelling, propriile experiențe de lectură, cu accent pe momentele dificile și pe ce i-a motivat să continue lectura. Este recomandat ca și profesorul să se numere printre speakeri.
9. **Bookselfie**- Fiecare copil își face un selfie cu volumul preferat, apoi scrie un scurt rezumat al cărții și de ce trebuie ea citită și de ceilalți. Imaginile vor fi scoase apoi la imprimantă și puse la panoul clasei.

Avantajele metodei storytelling sunt numeroase. Pe lângă conectarea profesorului cu elevii, aceasta poate fi folosită pentru rezolvarea de conflicte, sporirea creativității, generarea de idei noi, colaborarea prin ascultare și învățare, îmbunătățirea lucrului în echipă și a strategiilor de comunicare.

Pe măsură ce viețile noastre devin tot mai informatizate, puterea poveștilor va ieși la suprafață, relevând componenta noastră esențialmente umană și socială, povestea dovedindu-se eficientă în vaste domenii de activitate, cu atât mai mult în educație.

Bibliografie:

Nossel, Murray-” Powerewd by storytelling”, Editura Publica, 2018

Bethleim, Bruno-, „Psihanaliza Basmelor”, Editura Univers, 2017

www.celecitimcopiilor.ro

Toader Viorela

e-mail: viorela.toader@karinkids.ro

Grădinița Karin's Kids Academy, sector 1, București

Povești din educație - Adaptarea la grădiniță

Rezumat: Prin acest articol ne propunem să arătăm cum ne dăm seama dacă copilul nostru este pregătit pentru grădiniță sau nu. Este o listă de observații și sfaturi psihologice și psiho-pedagogice care ne pot ajuta mai mult, atât ca părinți cât și educatori în vederea integrării cât mai ușoare a preșcolarului în activitatea educativă a grădiniței.

Cuvinte cheie: preșcolari, grădiniță, educație, părinți;

Este copilul pregătit de grădiniță?

Copilul este pregătit atunci când părinții sunt pregătiți - acest aspect este definitoriu. De asemenea, este important să menționăm faptul că nu există un parcurs perfect care îi poate oferi oricărui părinte garanția că - dacă îl urmează - copilul său nu va întâmpina niciun fel de dificultate în ceea ce privește tranziția din mediul familial către grădiniță. Nu există o listă de deprinderi, abilități pe care să ni le putem însuși și în privința cărora să fim siguri, într-un procent maxim, că pot acoperi toate nevoile viitorilor preșcolari.

Înainte de debutul la grădiniță, este dezirabil - pentru preșcolari, să aibă formate câteva deprinderi de bază, ca de exemplu:

- să împartă cu ceilalți (diverse obiecte);
- să coopereze cu alți copii, să se bucure de prezența acestora;
- să fie independenți în acțiuni (specificăm aici mersul - ca deprindere motrică de bază).

Cum vă puteți pregăti copilul pentru tranziția la grădiniță?

Date fiind particularitățile de vârstă, copiii au nevoie de sprijin pentru a se adapta la noua realitate, atât timp cât nu intră în contact direct cu ea. Dacă nu se confruntă cu anumite situații, nici nu le pot anticipa. De aceea, este util ca ei să se confrunte treptat cu această realitate, în termeni de pregătire personală, timp, spațiu, relații interpersonale etc. Și toate acestea pot fi anticipate prin comunicare și joc, pentru a preveni stările de confuzie și de disconfort psiho-emoțional al copilului. Pornim de la ideea conform căreia părinții au un dublu rol: de a se informa (program grădiniță, ofertă educațională, spațiu, dotări, resursă umană, coerență între principiile de educație promovate de grădiniță și cele promovate în familie etc.) și de a pregăti copilul pentru începerea grădiniței.

Copiii se adaptează schimbării în mod diferit. Sunt copii care abia așteaptă să descopere fiecare colțișor al sălii de grupă, al locului nou, plin de stimuli, dar sunt și copii care și-ar dori ca părinții să stea cu ei la grădiniță.

În continuare, sunt câteva sugestii, pentru părinți, care pot ajuta în procesul de pregătire a copilului pentru grădiniță:

- citiți-i copilului (în fiecare zi, dacă este posibil) scurte povești/ anecdote despre ce înseamnă să mergi la grădiniță, să întâlnești noi prieteni, să te bucuri cu ei de toate activitățile interesante la care va participa. Există o multitudine de cărți ilustrate care pot ajuta, în acest sens, care pun accent pe dezvoltarea unor sentimente pozitive ale copilului cu privire la relația copil - părinte - grădiniță - cadru didactic. Pentru a vă veni în ajutor, menționăm câteva resurse educaționale, pe care le puteți accesa, cu ușurință, pe internet: „Miss Bindergarten Kindergarten books”, „Countdown to Kindergarten”, „The Night Before Kindergarten”, „Fram la gădiniță”, „Felix și Gustav merg la grădiniță” etc. Nu uitați, este foarte important să vorbiți întotdeauna despre grădiniță în termeni pozitivi, să vă arătați de-a dreptul entuziasmat(i) de noua etapă pe care copilul dvs. o va începe.

- înainte de a începe efectiv grădiniță, vizitați locul de joacă al acesteia (curtea grădiniței sau orice al spațiu de joacă, și nu numai). Acest lucru va crea copilului un sentiment

de confort în relația cu grădinița.

- dacă este posibil, încercați să vă împrieteniți cu alți copii care frecventează grădinița la care va merge și copilul dvs. Va ajuta copilul în procesul adaptării, dacă va vedea fețe familiare, în momentul în care va merge la grădiniță.

- jucați-vă, împreună cu copilul, jocuri care presupun cooperarea, schimbarea rolurilor în cadrul jocului, dar creați și ocazii în care îi puteți explica ce înseamnă să pierzi uneori un joc;

- încercați să introduceți, în cadrul rutinelor zilnice, aspecte ale activităților pe care copilul le va desfășura la grădiniță: de exemplu, numărați împreună lucruri, în timp ce spălați diverse obiecte ori sortați șosetele, cântați împreună cântece pentru copii, încurajați copilul să coloreze, deseneze, picteze, creați oportunități să folosească o varietate de instrumente (creioane, lipici etc.), încercați să aveți un program ordonat (ore exacte pentru servirea meselor, program de odihnă etc.), jucați-vă cu copilul „De-a grădinița”;

- încercați să exersați deprinderile de bază: folosirea toaletei, spălarea mâinilor, suflarea nasului etc. Mulți copii mai au încă nevoie de ajutor, în special atunci când trebuie să se îmbrace, dezbrace ori încălțe.

- mergeți împreună cu copilul la cumpărături, pentru a achiziționa, de exemplu, rucsacul pentru grădiniță sau orice alt obiect necesar la grădiniță;

- colaborați cu educatoarea în ceea ce privește aducerea la grădiniță a unor obiecte familiare pentru copii, în scopul pregătirii anumitor teme.

Prima zi de grădi

În prima zi petrecută la grădiniță, atât copiii cât și părinții este dezirabil să ia parte la o sesiune de orientare, timp în care copiii să aibă șansa de a-și cunoaște viitorii colegi de grupă, să-și în-tâlnească educatoarea, cât și ceilalți membri ai echipei, să participe la activități specifice debutului său la grădiniță. Încurajăm părinții - de fiecare dată - să transmită toate informațiile utile pe care cadrul didactic trebuie să le cunoască despre copil (preferințe, dorințe, așteptări, istoria dezvoltării copilului, determinarea caracteristicilor personalității sale).

În cazul în care copilul vă cere să nu plecați, să stați cu el, recomandăm să asigurați copilul că vă veți reîntâlni curând. Dacă manifestă dificultăți în ceea ce privește acest proces al adaptării este de preferat - astfel încât tranziția către mediul instituționalizat să fie cât mai facilă - să se deuteze cu perioade scurte de expunere la noul mediu, iar acestea să crească, progresiv. Așa cum și anterior menționam, sprijinul și încrederea oferite de către părinți și transferate către copil/ copii sunt aspecte primordiale în procesul adaptării. Lipsa acestora ori manifestarea lor într-o manieră lipsită de autenticitate poate genera dificultăți în procesul de adaptare.

Necula Iulia Mihaela,

e-mail: iuliamihaelanecula@yahoo.com

Școala Gimnazială Sat Strejnicu, Com. Tg. Vechi, Jud. Prahova

Ce este Comunicarea Nonviolentă?

Rezumat: *Comunicarea Nonviolentă are rolul de a dezvolta relații armonioase interumane, de a permite o exprimare asertivă a gândurilor, nevoilor sau sentimentelor și ajută la dezamorsarea conflictelor. Este important să conștientizăm importanța utilizării acestui tip de comunicare, pentru a ne transforma complet viața și a trăi frumos alături de semenii noștri.*

Cuvinte-cheie: *comunicare, nonviolent, exprimare, limbaj, nevoi, respect, sentimente*

Comunicarea Nonviolentă este starea naturală de compasiune, în care violența nu își are locul. Ea are la bază abilități de utilizare a limbajului care întăresc capacitatea de a fi înțelegători, ajutându-ne să ne corectăm modul de exprimare : cu onestitate, claritate, precizie, respect, atenție.

Folosirea judecăților moralizatoare ne ține înlănțuiți într-o lume a judecăților, care clasifică oamenii și faptele lor în două categorii: bun-rău. Atunci când abordăm acest limbaj, îi judecăm pe ceilalți: îi învinuim, insultăm, etichetăm, criticăm. Atenția noastră se va îndrepta spre identificarea erorilor, și nu pe scopurile sau nevoile noastre. Dacă ceilalți vor accepta să se conformeze valorilor pe care le avem și vor fi de acord cu interpretarea noastră în ceea ce privește greșelile lor, atunci ei se pot simți constrânși sau vor dezvolta resentimente precum teamă, rușine, vinovăție.

O altă modalitate de exprimare care blochează compasiunea este comunicarea preferințelor noastre sub forma pretențiilor. Acestea presupun amenințarea interlocutorilor de a fi culpabilizați în caz că nu se vor conforma. De asemenea, o gândire bazată pe « ce merită fiecare » reclamă pedeapsa pentru cei care nu se comportă cuviincios, cu scopul de a-i face să se schimbe. Totuși, o schimbare devine benefică în momentul în care este conștientizată.

O componentă fundamentală pentru a ne exprima este sentimentul. Pentru a crea legături cu cei din jur, este necesar să utilizăm un vocabular specific, care să ne permită identificarea emoțiilor. Vom rezolva numeroase conflicte dacă ne vom expune cu sinceritate trăirile emoționale.

Recunoașterea nevoilor care se ascund în spatele sentimentelor este foarte importantă. Pentru a putea identifica nevoile celuilalt, este esențial ca vorbitorul să-și asume responsabilitatea pentru sentimentele lui, să exprime clar gândurile. Un exemplu în acest sens ar fi : « sunt nervos când spui acest lucru, deoarece doresc respect și consider cuvintele tale o insultă ».

Un pas important pentru a exprima complet furia și nemulțumirile noastre este de a face diferența între stimul și cauză. Acțiunile celor din jur pot determina sentimentele noastre, dar nu pot fi niciodată cauza lor. Originea mâniei se află în modul nostru de a gândi : îi judecăm pe ceilalți și dorim să fie pedepsiți. Concentrându-ne asupra nevoilor interlocutorului, vom observa că furia se va diminua și vom dezvolta relații autentice.

prof. înv. primar :Cilțaru Mariana

e-mail: ciltarumariana@yahoo.com

EXPERIENȚE DIGITALE

REZUMAT: În ultimii doi ani școlari , dascălul s-a trezit în fața unei noi realități la care a fost nevoit să se adapteze. Norocul a fost totuși de partea noastră, întrucât elevii au dispus de aptitudinile necesare învățării în on-line. Am simțit nevoia de a face cunoscută adaptarea inițială greoaie , urmată de progresul pe care l-am făcut de la o perioadă de transmitere a cunoștințelor până la accesarea unor platforme educaționale cu utilizarea unor metode active de predare și evaluare .

Cuvinte cheie: on-line, adaptare, platformă educațională, metode active

Odată cu pandemia de Coronavirus ne-am trezit cu toții într-o nouă eră și ne-am văzut nevoiți să ne adaptăm noii provocări și anume : „digitalizarea ”, una din competențele cheie recomandate de Comisia Europeană . Din 11 martie, de când s-a decis închiderea școlilor, profesorii și elevii au trebuit să se adapteze la noua realitate, cea a distanțării sociale, în care procesul educațional trebuie să continue în mediul on-line și să fie pregătit și pentru noul an școlar 2020-2021.

Norocul nostru, al cadrelor didactice a fost acela că elevul de astăzi este un nativ digital și, în cele mai multe cazuri , un cunoscător mai bine pus la punct decât părintele în acest domeniu. Copilul pe care, până atunci, îl dojeneam pentru timpul petrecut în fața calculatorului a ajuns să- mi fie de un real ajutor.

Activitatea mea online ar putea fi împărțită în două perioade.

Prima perioadă, de acomodare și autoperfecționare (în primele două luni)

Pentru majoritatea, școala online la începutul pandemiei a fost un moment dificil, care a provocat tensiune și frustrare. Zilnic mă conectam video cu toți elevii. La începutul zilei propuneam elevilor și părinților un orar de lucru, cu link-urile potrivite pentru fiecare disciplină sau cerință . Fiecare copil primea timp de lucru, apoi era invitat să trimită sarcina. De regulă, verificam și corectam lucrările, apoi expediam un feedback individual elevilor .

Conținutul sarcinilor au fost de a lectura texte scurte, de transcris sau de copiat câte un text. La matematică aveau de rezolvat exerciții și probleme în cantitate moderată. Din cele menționate de la colegii mei învățători, în clasele primare, de regulă ei încarcă zilnic materiale pe una din platformele selectate și cunoscute de elevi și părinți (înregistrări video sau audio, plus fișele de lucru aferente), iar obiectivul principal este realizarea sarcinilor, cu ajutorul indicațiilor video.

A doua perioadă, de punere în practică a cunoștințelor acumulate în prima perioadă

a debutat în luna mai , când pentru elevi au fost create platforme de învățare .

Marea provocare a reprezentat-o pentru mine găsirea unei modalități prin care să-i țin pe elevi aproape, să-i motivez și să fi fac curioși pe tot parcursul orei predate. Jocurile desfășurate în clasă, fie ele în grupe sau în perechi au fost înlocuite de jocurile didactice online realizate cu ajutorul diferitelor instrumente și platforme puse treptat la dispoziția profesorilor. M-am familiarizat cu ele și am început să simt avantajul pe care mi-l oferă. Am testat platforme sugerate și prezentate în cadrul unor webinare, însă am descoperit și eu aplicații noi. În funcție de materia predată există aplicații care nu numai că ușurează transmiterea unui conținut însă acest proces devine plăcut și implică colaborarea elevilor. Există o paletă largă de aplicații digitale la care am apelat de-al lungul acestei perioade și care s-au dovedit a fi foarte utile: Jamboard; Google Slides; Powtoon; Nearpod; Microsoft Teams; Spiral; EdPuzzle; Youtube; Kahoot; Wordart, Padlet, Quizziz; Classtools. Am încurajat ca în situațiile în care au de prezentat un proiect sau un referat la una dintre materiile din orar, pot alege o variantă deosebită de a face acest lucru, pe lângă binecunoscutul Power Point.

Astfel am început să-mi proiectez activitățile didactice într-o o sală de clasă virtuală și să concept noi experiențe de învățare pentru atingerea obiectivelor. Am folosit diverse instrumente sau metode pentru a ajunge din spatele ecranului la conținuturile și conceptele pe care elevii trebuie să le înțeleagă sau unde mai au nevoie de mai multă practică pentru a le stăpâni..

Pentru a face față învățământului digital, am adaptat nivelului clasei la care predau, clasa a IV-a, câteva strategii de lucru utile, atât în activitatea de predare, cât și în etapa de consolidare. Strategiile pe care le voi exemplifica sumar în acest articol se pot utiliza în cazul învățării sincron, dar și asincron.

Harta lecturii reprezintă o tehnică prin care se poate reprezenta schematic elementele constitutive ale unui text literar.

Etape:

1. Lecturarea textului de către elevi;
2. Elevii descoperă elementele constitutive ale unui text și le poziționează în spațiul ales: titlul, autorul, vocabular; text narativ sau în versuri, personaje, idei principale, elemente de vocabular , învățătura textului, ortograme, opinia proprie
3. Prezentarea hărții – individual sau în grup, în funcție de activitatea aleasă.

Metoda ciorchinelui reprezintă modelul sau ansamblul organizat al procedeelelor sau modurilor de realizare practică a operațiilor care stau la baza acțiunilor parcurse în comun de profesori și elevi și care conduc în mod planificat și eficace la realizarea scopurilor propuse. Este o tehnică de predare-învățare menită să încurajeze elevii să gândească liber și să stimuleze conexiunile de idei. Este o modalitate de a realiza asociații de idei sau de a oferi noi sensuri ideilor însușite anterior. Este o tehnică de căutare a drumului spre propriile cunoștințe, evidențiind propria înțelegere a unui conținut.

Etapele metodei

- pe mijlocul foii se scrie un cuvânt sau o propoziție (nucleu)
- elevii sunt invitați să scrie cuvinte sau sintagme care le vin în minte în legătură cu tema propusă - cuvintele sau ideile vor fi legate prin linii de noțiunea centrală
- fiecare elev prezintă o „ciorchină” proprie
- se analizează fiecare „ciorchină” și se efectuează una comună pe table virtuală , cu sprijinul profesorului După rezolvarea sarcinii de lucru, elevii vor folosi noțiunile și

legăturile create pentru a dezvolta idei despre conceptul propus.

Explozia stelară

Pe 5 steluțe se scrie câte o întrebare de tipul:

CE ? CINE ? UNDE ? CÂND ? DE CE ?

Cinci copii primesc câte o întrebare. Fiecare copil din cei cinci își alege un alt coleg care să îl ajute. Steluțele pot fi colorate diferit pentru ca întrebarea să fie mai bine receptată de copii

Metoda Frisco este o metodă ce seamănă cu metoda “pălăriilor gânditoare”, deoarece presupune interpretarea unor roluri de către elevi, dar fiind mai puține, patru, și anume: conservatorul, exuberantul, pesimistul, optimistul.

- Conservatorul apreciază mai mult soluțiile vechi, încurajând păstrarea acestora.
- Exuberantul asigură o atmosferă creativă, propunând idei originale, inedite.
- Pesimistul vede lucrurile în negru, criticând ideile celorlalți, dar și sugestiile de ameliorare.
- Optimistul încurajează grupul să privească totul într-o perspectivă posibilă, realizabilă, găsind soluții realiste, stimulând participanții să gândească pozitiv.

Galeria virtuală, realizată cu ajutorul instrumentului digital Padlet, reprezintă o tehnică de fixare, consolidare și evaluare utilizată în scopul încurajării elevilor să-și exprime propriile opinii cu privire la soluțiile propuse de colegii lor.

Evaluările sumative sunt la sfârșitul unei unități de învățare și au ca scop măsurarea stăpânirii conținuturilor. Aceasta este gradată și notată în schimb și vizează nivelul de înțelegere a noțiunilor studiate. Testele, eseurile, evaluarea de tip proiect, portofoliile sunt strategii eficiente de evaluare și pot măsura în ce măsură elevii au ajuns la progres. Testele pot fi alocate elevilor sincron cu ajutorul Google Forms sau Liveworksheets, având rezultate în timp real. Pentru proiecte, elevii din clasele primare pot folosi Padlet sau Bookcreator, chiar pot realiza în Canva diferite prezentări. Filmarea cu ajutorul telefonului pentru a explica diferite noțiuni sau pași de urmat în cadrul unui proiect primit, este o altă metodă care îi va ajuta să fie dezinvolți, să se pregătească și să ia locul profesorului, care la rândul său stimulează motivația și dorința de progres.

Când învățăm cu ajutorul unor instrumente digitale, când apelăm la soluții online, petrecând timp prețios cu copiii (de exemplu, în activitățile sincron organizate online), ar fi inutil să irosim acest timp cu informații pe care ei oricum le pot găsi. Este mult mai important să punem întrebări care să le declanșeze imaginația, să le trezească curiozitatea și, în același timp, să ofere direcții pentru însușirea cunoștințelor. Le putem oferi resurse (documente, videoclipuri, fișe de lucru, capitole din manuale sau resurse online), dar obiectivul nostru este să lucrăm, să punem întrebări, să găsim răspunsuri și să dorim să înțeleagă ce nu înțeleg deja, chiar și fără supravegherea noastră. Să descopere ei conexiunile, să înțeleagă ce e esențial, util și de folos. Cele de mai sus pot fi realizate prin reinterpretarea rolului nostru și al elevilor. Ar trebui să ne gândim la noi înșine ca la facilitatori.

Activitatea desfășurată de noi, cadrele didactice, în această perioadă își va lăsa amprenta asupra elevilor, dar și asupra noastră